

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony przeciwnej z dnia 18 grudnia 2020 r. w sprawie SA.44830 (2016/FC) – Niderlandy: Przedłużenie zezwoleń na prowadzenie działalności w zakresie gier hazardowych w Niderlandach⁽¹⁾;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że strona przeciwna naruszyła prawa proceduralne skarżącej, nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE, podczas gdy jej wstępne postępowanie wyjaśniające nie rozwiało wszystkich wątpliwości co do istnienia pomocy państwa.
 - Podniesiono, że długość i okoliczności wstępnego badania stanowią dowód na to, że strona przeciwna miała wątpliwości co do istnienia pomocy państwa.
 - Ponadto skarżąca twierdzi, że znacząca zmiana w analizie przeprowadzonej przez stronę przeciwną w trakcie wstępnego badania stanowi dowód na to, że strona przeciwna miała wątpliwości co do istnienia pomocy państwa.
 - Skarżąca twierdzi również, że strona przeciwna błędnie uznała, iż nie istnieją żadne wątpliwości co do tego, czy przedłużenie przez Niderlandy istniejących zezwoleń na organizowanie zakładów sportowych, zakładów na wyścigi konne, loterii i kasyn dla dotychczasowych podmiotów upoważnionych stanowi korzyść dla tych podmiotów.
2. Zarzut drugi dotyczący dopuszczenia się przez stronę przeciwną oczywistego błędu w ocenie, uznając, że przedłużenie przez Niderlandy istniejących zezwoleń na organizowanie zakładów sportowych, zakładów na wyścigi konne, loterii i kasyn dla dotychczasowych podmiotów upoważnionych nie stanowi przyznania korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
 - Podniesiono, że strona przeciwna popełniła oczywiste błędy w ustaleniach faktycznych, po pierwsze, w odniesieniu do ustalenia przez stronę przeciwną, że wszystkie podmioty upoważnione są prawnie zobowiązane do przekazywania wpływów netto z działalności w zakresie gier hazardowych na cele służące wspólnemu interesowi, a po drugie, w odniesieniu do ustalenia przez stronę przeciwną, że podmioty upoważnione nie były w stanie osiągnąć zysku.
 - Ponadto skarżąca utrzymuje, że strona przeciwna dopuściła się oczywistych błędów co do prawa, jeśli chodzi o stwierdzenie przez stronę przeciwną, że udzielenie omawianych zezwoleń nie przysporzyło korzyści beneficjentom, ponieważ nie można uznać, że zezwolenia te poprawiły sytuację finansową podmiotów upoważnionych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021 C 17, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2021 r. – Agrofert / Parlament

(Sprawa T-174/21)

(2021/C 206/42)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Agrofert, a.s. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: S. Sobolová, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2021 r., A (2019) 8551 C (D 300153), w której odmówiono skarżącej dostępu do dokumentów będących przedmiotem wniosku na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- podjęcie w sprawie wszelkich środków jakie Sąd uzna za konieczne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że strona pozwana nie wykazała spełnienia przesłanek odmowy dostępu do dokumentów będących przedmiotem wniosku, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Ujawnienie dokumentów będących przedmiotem wniosku nie mogło prowadzić do naruszenia ochrony celu dochodzenia, jak twierdziła strona pozwana. Strona pozwana nie wykazała, że występowało jakiegokolwiek, a tym bardziej racjonalnie przewidywalne ryzyko konkretnego i rzeczywistego zagrożenia dla tego dochodzenia poprzez ujawnienie dokumentów, których treść jest już nawet w części publicznie znana.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że strona pozwana pominęła ponadto całkowicie nadrzędny interes publiczny przemawiający za ujawnieniem dokumentów będących przedmiotem wniosku, który w tym wypadku obejmuje poszanowanie wartości praworządności przy zachowaniu podstawowych praw i wolności.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2021 r. – RH / Komisja

(Sprawa T-175/21)

(2021/C 206/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RH (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 lutego 2021 r. o wykluczeniu udziału skarżącej w przetargach na zamówienia publiczne i dotacje podlegające budżetowi Unii i 11. Europejskiemu Funduszowi Rozwoju lub jej wyboru do celów wdrażania funduszy UE na podstawie rozporządzenia (EU, Euratom) nr 2018/1046 i wdrażania funduszy na podstawie Europejskiego Funduszu Rozwoju podlegającego rozporządzeniu (EU) nr 2018/1877 na okres 18 miesięcy i o ogłoszeniu wykluczenia na stronie internetowej Komisji;
- przyznanie skarżącej odszkodowania w kwocie 17 385 832 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.